

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka, a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D., v právní věci

navrhovatelů:

a) Občanské sdružení Dolní Dunajovice proti R 52 z. s.
sídlem Hlavní 130, 691 85

b) V. P.
bytem X
oba zastoupeni advokátkou Mgr. Lenkou Kotulkovou
sídlem Kopečná 20, Brno

proti odpůrci:

obec Perná
sídlem Perná 294, 691 86
zastoupena advokátem Mgr. Janem Tejkalem
sídlem Helfertova 13, Brno

za účasti:

1. M. K.
bytem X

2. Jihomoravský Kraj
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Fialou
sídlem Helfertova 13, Brno

o návrhu na zrušení částí opatření obecné povahy – změny č. 1 Územního plánu Perná vydaného zastupitelstvem obce dne 21. 9. 2022

takto:

I. Opatření obecné povahy – změna č. 1 Územního plánu Perná vydané zastupitelstvem obce dne 21. 9. 2022 se zrušuje v části vymezených koridorů K-DS04-A, K-DS04-B, K-DS04-C a K-DS04-D pro umístění dálnice D52, silnice II. třídy a souvisejících staveb a vymezených koridorů K-T01 a K-T02 pro stavební úpravy a přeložky vodotečí související s umístěním dálnice D52 dnem právní moci tohoto rozsudku.

II. Odpůrce je povinen nahradit navrhovateli a) náklady řízení ve výši 12 890 Kč k rukám advokátky Mgr. Lenky Kotulkové ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Odpůrce je povinen nahradit navrhovateli b) náklady řízení ve výši 12 890 Kč k rukám advokátky Mgr. Lenky Kotulkové ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Navrhovatelé podali dne 26. 10.2023 ke zdejšímu soudu návrh, kterým napadají opatření obecné povahy, jímž odpůrce změnil územní plán. Navrhovatelé se domáhají zrušení změny č. 1 Územního plánu Perná vydané zastupitelstvem obce dne 21. 9. 2022, a to v částech a) Koridoru K-DS04-A dopravní infrastruktury silniční, b) Koridoru K-DS04-B dopravní infrastruktury silniční, c) Koridoru K-DS04-C dopravní infrastruktury silniční, d) Koridoru K-DS04-D dopravní infrastruktury silniční, e) Koridoru K-T01 technické infrastruktury a f) Koridoru K-T02 technické infrastruktury.
2. Všechny „napadené“ koridory souvisejí s plánovaným umístěním dálnice D52 (Pohořelice – Mikulov – hranice ČR) a doprovodné silnice II. třídy.

II. Shrnutí procesních postojů

3. Navrhovatelé předně zrekapitulovali skutkové okolnosti vymezování koridoru dálnice D52. Především shrnuli vývoj územně plánovací dokumentace a její přezkum správními soudy. Poukazují přitom zejména na excesy, které měly během procesu pořizování dokumentace nastat. Navrhovatelé se dále vyjadřují k podmínkám řízení, přičemž je považují za splněné.
4. Navrhovatelé vymezili tyto návrhové body: 1) Nesprávné vyhodnocení SEA a vadné stanovisko SEA, 2) Povinnost provést akustické plánování dle závazné evropské legislativy a jeho vyhodnocení v SEA (včetně vazby na vadné Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje /dále též ZÚR JMK/), 3) Nesprávný postup KHS JMK, 4) Neposouzení znečištění ovzduší, rozpor se závaznou evropskou legislativou, 5) Nesprávné vyhodnocení NATURA 2000 včetně nerespektování prioritních biotopů, vazby na vadné ZÚR JMK a závažné procesní vady pořizování a vydání opatření obecné povahy, 6)

Nesprávný postup z hlediska ochrany ZPF, 7) Rozpor se závaznou evropskou legislativou pro SEA (včetně vazby na vadné ZÚR JMK), 8) Nenaplnění úkolů pro územní plánování z ZÚR JMK a rozpory se ZÚR JMK, 9) Rozpor se závaznou evropskou legislativou pro síť TEN-T, 10) Rozpor se závaznou evropskou legislativou pro bezpečnost silniční infrastruktury a 11) Nevypořádání námitek.

5. Na závěr navrhovatelé předkládají svou argumentaci odůvodňující incidenční přezkum ZÚR JMK. Vymezují se přitom proti závěrům obsaženým v judikatuře správních soudů.
6. Odpůrce má návrh ve vztahu ke změně č. 4 územního plánu za nedůvodný a navrhuje jeho zamítnutí.
7. Co se týče osob zúčastněných na řízení, tak M. K. uvedl, že se cítí změnou územního plánu dotčen na právu na příznivé životní prostředí a též na právu vlastnickém. Jihomoravský kraj podporuje postoj odpůrce a je pro zamítnutí žaloby.

III. Věcná projednatelnost návrhu

8. Změna Územního plánu č. 1 je opatřením obecné povahy.
9. Změna č. 1 Územního plánu nabyla účinnosti dne 26. 10. 2022. Podle § 101b odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), lze návrh podat do 1 roku ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti. Zmeškání lhůty pro podání návrhu nelze prominout, a to ani ve vazbě na navazující správní rozhodnutí, opatření nebo jiný úkon nahrazující rozhodnutí. Byl-li návrh na zrušení změny č. 1 územního plánu podán dne 26. 10. 2023, byl podán včas.
10. V návrhu je uvedeno, z jakých skutkových a právních důvodů považují navrhovatelé napadené části změny č. 1 územního plánu za nezákonné a jaké důvody mají vést k jejich zrušení.
11. Zčásti navrhovatelé sice formálně argumentují proti změně č. 1 územního plánu, avšak ve skutečnosti zpochybňují řešení, které již vyvěrá z (předtím) přijaté aktualizace zásad územního rozvoje kraje a které se ve změně č. 1 územního plánu promítlo, to však projednatelnosti návrhu nebrání (k tomuto způsobu argumentace se potom zdejší soud vyjádří v rámci samotného posouzení věci). Z tohoto pohledu je tedy návrh projednatelný.
12. Navrhovatelé nezpochybňují, že změna č. 1 Územního plánu byla vydána orgánem, který k tomu měl pravomoc, nezpochybňují ani skutečnost, že tento orgán nepřekročil zákonem stanovené meze své působnosti (věcné, osobní, prostorové a časové). V nyní posuzované věci je i podle zdejšího soudu evidentní, že změna č. 1 Územního plánu byla vydána příslušným orgánem v mezích jeho působnosti, který k tomu měl i pravomoc.
13. Aktivně legitimován k podání návrhu je podle § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. Aktivní legitimace navrhovatelů se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jejich právech opatřením obecné povahy. To, zda jsou navrhovatelé skutečně na svých právech dotčeni, závisí na skutkových okolnostech konkrétního případu, jde však již o otázku věcného posouzení důvodnosti návrhu (shodně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, č. 1910/2009 Sb. NSS).
14. V nyní posuzované věci jsou navrhovateli spolek a fyzická osoba.

15. Ve vztahu k navrhovateli a) má zdejší soud za prokázané, že je spolkem s místním vztahem k lokalitě regulované napadenými částmi změny č. 1 Územního plánu, jehož předmětem činnosti je – ve zkratce – ochrana kvality bydlení, veřejného zdraví a životního prostředí v dané oblasti. Takový spolek musí tvrdit, že byl dotčen na svých subjektivních právech, musí mít vztah k dotčené lokalitě a musí být zaměřen na aktivitu, která má lokální opodstatnění (např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 65 A 3/2017 – 931, či ze dne 17. 9. 2020, č. j. 67 A 3/2020 – 250). To pokládá zdejší soud v nyní posuzované věci za splněné; věcně i místně se navrhovatele a) s ohledem na jeho zaměření a činnost změna č. 1 Územního plánu týká.
16. Ve vztahu k navrhovateli b) pak má zdejší soud za prokázané, že je vlastníkem nemovitostí sloužících k bydlení v obci Perná. Možnost zásahu do subjektivních práv lze úspěšně dovozovat prakticky u každého vlastníka nemovitostí umístěných v území regulovaném územním plánem (a tedy i jeho změnou); podmínkou aktivní legitimace není ani skutečnost, že se nemovitosti nacházejí přímo v dotčených koridorech. Oba navrhovatele tedy zdejší soud pokládá za aktivně legitimované. Ostatně ani odpůrce aktivní legitimaci navrhovatelů nerozporuje.
17. Všechny podmínky věcné projednatelnosti podaného návrhu jsou tedy splněny.

IV. Posouzení věci

18. Jelikož byl návrh podán osobami aktivně procesně legitimovanými a včas, přistoupil soud, vázán rozsahem a důvody návrhu, k přezkoumání napadeného OOP, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání.
19. Současně zdejší soud přistupoval k přezkumu změny č. 1 Územního plánu s vědomím zásady zdrženlivosti ve vztahu k odpůrcem přijatému řešení po stránce věcné (věcné řešení je totiž především věcí odpůrce, jenž si nutně sám musí nést jeho důsledky; srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, č. 1462/2008 Sb. NSS). Je-li napadená změna územního plánu výsledkem politické diskrece zastupitelského orgánu územní samosprávy (zastupitelstva odpůrce) a projevem práva na samosprávu daného územního celku (odpůrce), pak zásah soudní moci do věcného rozhodnutí územní samosprávy, jenž by se odehrál ve stejné intenzitě, v níž svůj souhlas či nesouhlas s postupem odpůrce v průběhu celého řízení před zdejším soudem projevovali navrhovatelé a osoby zúčastněné na řízení (podle toho, jak se jich zvolené řešení dotýká a jak by se jich naopak dotýkala jiná řešení), a to kupř. až do té míry, že by zdejší soud hodnotil, nakolik je přijaté řešení „vhodnější“ (či „méně vhodné“) než jiné nabízející se alternativy, resp. jaké řešení mělo být zvoleno, aby konkrétní práva konkrétních osob byla ochráněna namísto ochrany jiných práv jiných osob, by porušoval ústavní zásady o dělbě moci (srov. například bod 114. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2011, č.j. 6 Ao 6/2010-103).
20. Úkolem zdejšího soudu bylo zjistit, zda si odpůrce – v mezích uplatněných návrhových bodů a v mezích navrhovateli tvrzených dotčení jejich veřejných subjektivních práv – nepočínal zjevně svévolně či diskriminačně, zda úkoly a cíle, které prostřednictvím územního plánování naplňuje, jsou legitimní a zákonné, a zda v případě omezení práv těch osob, jež s řešením nesouhlasí a jež na svých právech vskutku omezovány jsou, jde o omezení v nezbytně nutné míře vedoucí rozumně k zamýšlenému cíli, přičemž je – s ohledem na důvody, které odpůrce k přijetí řešení vedly – uskutečněno nejšetrnějším možným způsobem

(srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2018, č. j. 1 As 161/2018-44, a ze dne 15. 3. 2021, č. j. 1 As 337/2018-48).

21. Na úvod rovněž považuje zdejší soud za vhodné vyjádřit se k argumentaci uvedené dle systematiky podaného návrhu mimo návrhové body označené jako „*Právní odůvodnění odlišnosti incidenčních návrhů ÚPD*“. V rámci návrhových bodů navrhovatelé na mnoha místech zpochybňují zákonnost samotných ZÚR JMK. Ve zmíněné pasáži potom poměrně podrobně argumentují pro přezkum zákonnosti ZÚR JMK v rámci přezkumu změny č. 1 Územního plánu. Nutno však poznamenat, že zrušení ZÚR JMK se navrhovatelé dle návrhu výroků nedomáhají, což tedy (s ohledem na již zmíněnou podrobnou argumentaci zahrnující rozbor početné judikatury) vyvolává nejasnost ohledně toho, co je vlastně cílem navrhovatelů.
22. Co se týče věcné stránky argumentace navrhovatelů, zdejší soud vychází ze závěrů Nejvyššího správního soudu učiněných v rozsudku ze dne 17. 3. 2022, č. j. 2 As 373/2019 – 50, které přitom byly aprobovány i dalšími senáty Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 4. 4. 2023, č. j. 7 As 98/2022 – 64, a ze dne 9. 10. 2023, č. j. 5 As 248/2021 – 89), tj. neshledaly důvod věci předložit rozšířenému senátu.
23. Nejvyšší správní soud v prvně zmíněném rozsudku uvedl: „*Zásady územního rozvoje jsou toliko závazným podkladem, s nímž musí být územně plánovací dokumentace nižšího stupně v souladu. Respektování nadřazené regulace obecnou, podřazenou úpravou je přirozeným, zákonem předpokládaným a zamýšleným projevem hierarchického uspořádání systému územního plánování [srov. např. § 53 odst. 4 písm. a) stavebního zákona]. Přijetím obecní regulace se v této věci na postavení stěžovatele nic nezměnilo – i z toho je zřejmé, že do jeho práv mohly zasáhnout již zásady územního rozvoje. Stěžovatel nikdy netvrdil, že obec pochybila např. nesprávným převzetím pro ni závazných pravidel; namítal toliko, že měla vyvinout úsilí k jejich změně, neboť jsou objektivně nezákonná. Pravidlo, které je součástí regulace zavedené zásadami územního rozvoje, „neožívá“ teprve vtělením do územního plánu, ale do práv zasahuje již nabytím účinnosti zásad územního rozvoje; v opačném případě by totiž byl jeho přezkum vyloučen do doby, než bude převzato nižší územně plánovací dokumentací jako její závazná součást.*“
24. Dále pokračoval: „*Pokud by soud připustil možnost ‚incidenčního přezkumu‘ zásad územního rozvoje při vydání či změně územního plánu, který řeší záležitosti nadmístního významu, byl by tím fakticky popřen institut lhůty pro podání návrhu na zrušení zásad územního rozvoje podle § 101a odst. 1 věty první s. ř. s. (abstraktní přezkum). Potenciální navrhovatel zkrácený zásadami územního rozvoje na svých právech by pak neměl důvod domáhat se v zákonné lhůtě jejich abstraktního přezkumu, neboť by proti nim mohl brojit v souvislosti s vydáním či změnou územního plánu v dotčené obci. To by však mohlo do značné míry paralyzovat územní plánování (a územní rozvoj) na krajské úrovni.*“
25. Na závěr dodal: „*Incidenční přezkum opatření obecné povahy má za cíl umožnit, aby nezákonná obecná regulace, která je závazná, nebránila navždy vydání (tuto regulaci aplikujícího) individuálního správního aktu, který nebude objektivně nezákonný. Výše nastíněný postup tedy představuje cestu, jak „vyřadit původce nezákonnosti“, tj. zrušit i závazný podklad opatření, s nímž musí být individuální akt v souladu. Hledisko efektivity soudního přezkumu v čase (stěžovatelem deklarovaná snaha předejít vydávání dalších nezákonných aktů na podkladě vadného podkladu) musí podle přesvědčení soudu ustoupit zásadě právní jistoty prospívající*

velkému množství adresátů zásad územního rozvoje. Incidenční přezkum v souvislosti s individuálním správním aktem je jemnějším nástrojem, který umožní i dlouho po uplynutí lhůty pro abstraktní přezkum odstranit z obecné regulace jen to, co vadí konkrétnímu žalobci, a účinky nikým nenapadených částí zůstanou zachovány. Je totiž třeba mít na paměti i to, že nezákonnost opatření obecné povahy může mít podobu např. pochybení v procesu jeho přijetí. U jinak bezvadného, zákonného výsledku vadné procedury však nepochybně s rostoucím časovým odstupem klesá zájem na jeho úplném odstranění, spojeným s neodmyslitelnými důsledky pro značné množství adresátů.“

26. Zdejší soud přitom shora vymezeným způsobem postupoval již v několika věcech, viz níže. Pro odchýlení se od závěrů výše citované judikatury není ani v nyní posuzované věci dán žádný důvod. Nic na tom nemůže změnit ani polemika navrhovatelů s výše zmiňovanými rozsudky Nejvyššího správního soudu.
27. Návrh na zrušení zásad územního rozvoje dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. nelze podat v návaznosti na návrh na zrušení územního plánu podaný dle první věty téhož ustanovení. Je-li tedy kdekoli v návrhu fakticky argumentováno proti zásadám územního rozvoje kraje, pak se tato argumentace míjí s napadenou změnou č. 1 Územního plánu a zdejší soud se touto částí návrhové argumentace nezabýval.
28. Tento závěr se přitom týká především návrhových bodů „Rozpor se závaznou evropskou legislativou pro síť TEN-T“ a „Rozpor se závaznou evropskou legislativou pro bezpečnost silniční infrastruktury“. Tyto námitky totiž primárně směřují proti vymezení koridoru DS04 (dálnice D52) v ZÚR JMK. K této problematice lze přitom odkázat na body 125 – 128 rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 67 A 10/2021 – 918.
29. Zjednodušeně řečeno vymezení koridoru dálnice (jako celku) a posouzení jeho vlivu (jako celku) je věcí zásad územního rozvoje – jen stěží lze očekávat, že odpůrce bude řešit obecnou otázku, jak zmírnit nepříznivé dopady silniční dopravy na městské oblasti, tedy oblasti mimo území, na něž územní plán dopadá, na druhou stranu otázka vhodnosti jednotlivých variant návrhu dálnice z hlediska její bezpečnosti a vlivu na stávající silniční síť se posuzuje až ve fázi plánování konkrétního projektu (na úseku územního rozhodování a stavebního řádu) – napojení stávající silniční sítě v dotčeném území na nově vymezený koridor územní plán neupravuje.
30. Co se týče ZÚR JMK, zdejší soud ještě poznamenává, že byly přezkoumány rozsudkem zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 65 A 3/2017 – 931, a následně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 2 As 122/2018 – 512, a usnesením Ústavního soudu ze dne 20. 4. 2020, č. j. IV. ÚS 2682/19. V tomto přezkumu obstály. Tímto však nebylo řízení o návrhu ukončeno, neboť Nejvyššího správní soud rozhodoval ještě o druhé kasační stížnosti a rozsudkem ze dne 16. 11. 2018, č. j. 2 As 354/2018 – 20, jí vyhověl (zrušil dva výroky rozsudku zdejšího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení). Zdejší soud rozsudkem ze dne 2. 8. 2022, č. j. 65 A 3/2017 – 2056, návrh zamítl. Tento rozsudek pak byl Nejvyšším správním soudem potvrzen rozsudkem ze dne 29. 11. 2023, č. j. 2 As 224/2022 – 105.
31. Jak již bylo výše naznačeno, zdejší soud při posuzování důvodnosti návrhu přiměřeně vycházel z rozsudků, které byly vydány jinými senáty zdejšího soudu. Jedná se totiž o věci, ve kterých byla jednak uplatněna velmi podobná návrhová argumentace (rozsudky ze dne 26. 9. 2022, č. j. 64 A 4/2022 – 161 /„věc Drásov“/, ze dne 11. 7. 2023, č. j. 66 A 1/2023 – 175

/„věc Moravské Knínice“/, a ze dne 2. 11. 2023, č. j. 67 A 3/2023 – 401 /„věc Kuřim“/, a jednak spolu místně a věcně souvisejí – vymezení koridoru dálnice D52 v územních plánech dotčených obcí (rozsudky ze dne 1. 7. 2021, č. j. 63 A 2/2021 – 93 /„věc Pohořelice“/, a ze dne 20. 4. 2022, č. j. 67 A 2/2022 – 93 /„věc Mikulov“/).

32. Zdejší soud tedy shledal návrh důvodným. K tomuto závěru dospěl především na základě návrhového bodu „*Nesprávné vyhodnocení SEA a vadné stanovisko SEA*“. Stěžejním je, že během procesu pořizování územního plánu nedošlo k řádnému vyhodnocení vlivů na životní prostředí (SEA), resp. vyhodnocení nebylo ve vztahu k vymezení napadených koridorů řádně odůvodněno. Z logiky věci pak stejný osud stíhá i samotné stanovisko SEA, jde o tzv. plod z otráveného stromu.
33. V zásadě obdobný závěr lze učinit též ke zbývajícím návrhovým bodům (kromě toho, který napadá vypořádání námitek). Jak totiž uvedl zdejší soud ve věci Kuřim: „*Závěr zdejšího soudu ohledně chybného neprovedení vyhodnocení SEA předurčuje obecnou důvodnost části další návrhové argumentace, která z chybějícího vyhodnocení SEA vychází, a současně předčasnost části návrhové argumentace, resp. nemožnost jejího regulérního posouzení ze strany zdejšího soudu. Aniž by bylo třeba zabývat se souvisejícími dílčími návrhovými body v jejich podrobnosti, zdejší soud dovozuje, že součástí vyhodnocení SEA nepochybně mělo být i hodnocení hluchosti. Jestliže vyhodnocení SEA neproběhlo vůbec, nemohlo ani hodnotit všechny rozumné varianty. Stejně tak příslušná ochranná a kompenzační opatření mohla být provedena v závislosti a podle výsledků vyhodnocení SEA; neproběhlo-li vyhodnocení SEA, vůbec nelze mít za řádné vyhodnocení vlivu jižního obchvatu Kuřimi z hlediska znečištění ovzduší. Neproběhlo-li vyhodnocení SEA, pak není patrný konkrétní výčet důsledků přijatého řešení, na něž měl být brán podle aktualizace zásad územního rozvoje kraje zřetel, není tedy zřejmý konkrétní výčet negativních dopadů, nemůže být proto ani zřejmý výčet opatření, jichž mělo být dosaženo, a tedy nemůže být vůbec najisto postaveno, zda opatření, jež byla přijata, jsou dostatečná. Teprve řádné provedení vyhodnocení SEA předurčí potřeby a s nimi související úkoly, jejichž splněním odpůrce může dosáhnout korektně a důvěryhodně přijaté změny územního plánu. (...) protože přisvědčil-li by zdejší soud návrhové argumentaci v těchto otázkách, nejvýše by to vedlo ke zrušení změny č. 4 územního plánu v tom rozsahu, v jakém je rušena pro absenci vyhodnocení SEA.*“ Tento závěr se bez dalšího uplatní i v nyní posuzované věci.
34. Ostatně všechny návrhové body lze zjednodušeně charakterizovat tak, že vymezení napadených koridorů nebylo v procesu pořizování územního plánu podloženo dostatečnými podklady, ve kterých by se nacházelo posouzení, „*co koridory mohou udělat s dotčeným okolím*“. K tomuto posouzení je přitom třeba nejdříve znát „vstupní data“ a následně tedy přezkoumatelně posoudit jejich ovlivnění.
35. Z výše uvedených důvodů se tak zdejší soud bude zabývat prakticky pouze dvěma návrhovými body („*Nesprávné vyhodnocení SEA a vadné stanovisko SEA*“ a „*Nevypořádání námitek*“).
36. Nejdříve se zdejší soud zabýval návrhovým bodem namítajícím nedostatečné vypořádání námitek.
37. Územní plán jako opatření obecné povahy obsahuje dvojí odůvodnění – jednak vlastní odůvodnění a jednak odůvodnění rozhodnutí o námitkách. V nálezu ze dne 8. 11. 2018, sp. zn. I. ÚS 178/15, Ústavní soud zdůraznil odlišnou povahu odůvodnění územního plánu jako

takového a odůvodnění rozhodnutí o námitkách a rozdílný přístup k soudnímu přezkumu těchto dvou odůvodnění. Uvedl, že odůvodnění rozhodnutí o námitkách předkládá právní a skutkové důvody, pro něž je třeba z pozice veřejné moci zasáhnout do práv, povinností či zájmů konkrétních subjektů individualizovaných konkrétními námitkami. Jakkoliv může být nezbytnost takového zásahu předurčena výsledkem politických úvah samosprávy o regulaci vztahů v území (ty jsou předmětem odůvodnění územního plánu jako takového), konkrétní provedení a vypořádání konkrétních námitek vůči němu je správním soudem v zásadě plně přezkoumatelné. Nezbytné odůvodnění má být přiměřené povaze toho kterého nástroje územního plánování, neboť je prostředkem k zajištění toho, aby v komplexním procesu pořizování územně plánovací dokumentace byly učiněny všechny nezbytné komplexní úvahy, ať již jejich potřeba plyne z právní úpravy, z odborných hledisek či z konkrétního sporu o řešení některé otázky. Ústavní soud připomněl, že výkon samosprávy při územním plánování je výkonem veřejné moci, který je způsobilý zasáhnout do ústavně zaručených práv a svobod, a který proto musí být soudem přezkoumatelný. Z toho dovedl, že požadavku přezkumu zákonnosti soudem odpovídá právě požadavek dostatečného odůvodnění opatření obecné povahy či rozhodnutí o námitkách (ledaže by jejich důvody byly zjišťovány až v samotném soudním řízení).

38. Řádné odůvodnění tedy musí být pravidlem, z něhož lze na nebezpečí „přehnaných požadavků“ usuzovat pouze výjimečně (v konkrétně vymezených poměrech věci). Současně je třeba zohlednit, že odůvodnění rozhodnutí o námitce je součástí odůvodnění celého opatření obecné povahy, a proto je třeba je vnímat v souvislostech. Odůvodnění rozhodnutí o námitce proto netrpí nepřezkoumatelností, je-li z odůvodnění rozhodnutí o námitce nebo z odůvodnění celého opatření obecné povahy zřejmé, jak byla daná problematika uvedená v námitce řešena (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2016, č. j. 8 As 89/2016 – 48, ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 18/2015 – 101, či ze dne 30. 7. 2015, č. j. 8 As 47/2015 – 44).
39. Pouze fakt, že odůvodnění územního plánu je obecné, není automatickým důvodem jeho zrušení. Jinak by tomu bylo, pokud by odůvodnění územního plánu nedávalo o záměrech zpracovatele jasnou představu ani v nejobecnější rovině a fakticky by tak chybělo (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 AOs 3/2013-29).
40. Již samotný způsob návrhové argumentace však svědčí o tom, že rozhodnutí o námitkách vadou nepřezkoumatelnosti netrpí; ostatně sami navrhovatelé v návrhu citují vypořádání námitek odpůrcem, viz „*níže navrhovatelé dokládají vybrané nesprávně vypořádané námitky*“. Následně pak navrhovatelé s vypořádáním námitek v rozhodnutí o námitkách věcně polemizují. Nepřezkoumatelné vypořádání námitek však nelze dovozovat z toho, že námitky byly vypořádány ve skutečnosti jinak, než jak by odpovídalo pohledu navrhovatelů (vyjádřenému v ostatních návrhových bodech), nesouhlas s vypořádáním námitek není argumentem pro nepřezkoumatelnost, nýbrž věcnou nesprávnost postupů či závěrů. U části námitek, u kterých navrhovatelé omezili věcnou polemiku, pak lakonicky uvádějí, že námitky byly vypořádány „mimoběžně“ či že se vypořádání „míjí s obsahem námitky“. Bližší návrhovou argumentaci však k tomuto tvrzení nevymezují. Zdejšímu soudu se přitom způsob vypořádání námitek jako nepřezkoumatelný nejeví a v podrobnostech na něj odkazuje.

41. Již z obsahu samotného návrhu je tak zřejmé, že odpůrce postupoval při vypořádání námitek v souladu se zákonem – ke zkrácení procesních práv navrhovatelů nedošlo, přičemž věcná správnost opatření obecné povahy bude v rozsahu návrhových bodů zdejším soudem přezkoumána.
42. Nadto je třeba odkázat na již výše zmíněné rozsudky ve věcech Drásov, Moravské Knínice a Kuřim. Z odůvodnění těchto rozsudků totiž vyplývá, že tamní navrhovatelé (zastoupeni stejnou právní zástupkyní jako navrhovatelé v nyní posuzované věci), uplatnili obdobný způsob argumentace, tj. vymezili návrhový bod brojící proti nedostatečnému vypořádání námitek, v jehož rámci s vypořádáním námitek věcně polemizovali. Tyto návrhové body senáty zdejšího soudu shledaly nedůvodnými. Jak přitom výstižně uvedl senát 66 ve věci Moravské Knínice, pro posouzení důvodnosti této námitky není důležité to, jestli odpůrce vypořádal námitky navrhovatelů věcně správně či nikoliv. To soud hodnotí v rámci dalších jednotlivých návrhových bodů. Podstatné je pouze to, zda je ze způsobu vypořádání námitek zřejmé, z jakých konkrétních důvodů je odpůrce považuje za liché, mylné nebo vyvrácené.
43. Dále se tak zdejší soud zabýval námitkou nesprávného vyhodnocení SEA. Ta souvisí s vymezením čtyř koridorů pro dopravní infrastrukturu (K-DS04-A, K-DS04-B, K-DS04-C a K-DS04-D) a rovněž dvou koridorů technické infrastruktury (K-T01 a K-T02).
44. Změna č. 1 Územního plánu definuje účel těchto koridorů následovně.
45. Koridor K-DS04-A je určen pro umístění dálnice II. třídy D52 a silnice II. třídy. Koridor je vymezen nejen pro umístění stavby hlavní (D52), doprovodné komunikace, dopravního zařízení a dopravního vybavení, ale i staveb vedlejších (souvisejících), jako například přeložek sítí technické infrastruktury, přeložek vodotečí a přeložek silnic III. třídy a místních a účelových komunikací. Některé z nich mohou být umístěny i s přesahem mimo vymezený koridor.
46. Koridor K-DS04-B je vymezen pro přeložky a stavební úpravy účelových komunikací, vyvolaných realizací dálnice D52. Dále je určen pro umístění dopravních zařízení a dopravního vybavení a umístění staveb vedlejších (souvisejících), jako například přeložek sítí technické infrastruktury, přeložek vodotečí. Některé z nich mohou být umístěny i s přesahem mimo vymezený koridor.
47. Koridory K-DS04-C a K-DS04-D jsou vymezeny pro přeložky a stavební úpravy silnic, místních a účelových komunikací, vyvolaných realizací dálnice D52. Dále je určen pro umístění dopravních zařízení a dopravního vybavení a umístění staveb vedlejších (souvisejících), jako například přeložek sítí technické infrastruktury, přeložek vodotečí. Některé z nich mohou být umístěny i s přesahem mimo vymezený koridor.
48. Koridory K-T01 a K-T02 jsou vymezeny pro stavební úpravy a přeložky vodotečí, související s umístěním dálnice II. třídy D52.
49. V ZÚR JMK byly u bodu 83 stanoveny ve vztahu ke koridoru DS04 – D52 Pohořelice – Mikulov – hranice ČR / Rakousko tyto úkoly pro územní plánování:
„a) Zpřesnit a vymezit koridor dálnice D52 v součinnosti s dotčenými orgány státní správy, s ohledem na jeho přepravní funkci, požadované technické parametry a návaznost na postupně realizovanou kapacitní silnici A5 Wien –Drasenhofen;

b) Zpřesnit a vymezit koridor dálnice D52 s ohledem na optimalizaci trasy v rámci koridoru s cílem minimalizace dopadů na obytnou zástavbu, zajistit splnění hlukových limitů, minimalizaci vlivů na CHKO Pálava a PR Věstonická nádrž, minimalizaci vlivů na lokality soustavy Natura 2000 EVL Mušovský Luh, PO Pálava, PO Střední nádrž vodního díla Nové Mlýny, minimalizaci rozsahu záboru ZPF a PUPFL, minimalizaci vlivů na ochranná pásma vodních zdrojů I. a II. stupně.

c) Zajistit územní koordinaci a ochranu koridoru dálnice D52 v ÚPD dotčených obcí.“

50. Změna č. 1 Územního plánu tedy v souladu se ZÚR JMK vymezila koridor pro dálnici D52.
51. Při posouzení zákonnosti vyhodnocení SEA ke změně č. 1 Územního plánu vzhledem k napadeným koridorům vyšel zdejší soud z těchto východisek.
52. Z § 19 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), vyplývá, že úkolem územního plánování je také posouzení vlivů územního plánování na udržitelný rozvoj území. Pro účely tohoto posouzení se zpracovává vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území. Jeho součástí je také vyhodnocení vlivů na životní prostředí, ve kterém se určí, popíšu a posoudí možné významné vlivy na životní prostředí, vyplývající z územního plánu a rozumná náhradní řešení s přihlédnutím k cílům posuzovaných dokumentů. Náležitosti tohoto posouzení stanovuje příloha k tomuto zákonu, včetně posouzení vlivu na předmět ochrany a celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti.
53. Příloha stavebního zákona označená jako Rámcový obsah vyhodnocení vlivu politiky územního rozvoje, zásad územního rozvoje a územního plánu na životní prostředí pro účely posuzování vlivu koncepcí na životní prostředí (Část A vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území) mimo jiné stanoví závazný obsah tohoto vyhodnocení, zhodnocení stávajících a předpokládaných vlivů navrhovaných variant územně plánovací dokumentace, včetně vlivů sekundárních, synergických, kumulativních, krátkodobých, střednědobých a dlouhodobých, trvalých a přechodných, kladných a záporných. Hodnotí se vlivy na obyvatelstvo, lidské zdraví, biologickou rozmanitost, faunu, flóru, půdu, horninové prostředí, vodu, ovzduší, klima, hmotné statky, kulturní dědictví, včetně dědictví architektonického a archeologického a vlivy na krajinu včetně vztahů mezi uvedenými oblastmi vyhodnocení. Dále je obsahem vyhodnocení také popis navrhovaných opatření pro předcházení, snížení nebo kompenzaci všech zjištěných nebo předpokládaných závažných záporných vlivů na životní prostředí a návrh požadavků na rozhodování ve vymezených plochách a koridorech z hlediska minimalizace negativních vlivů na životní prostředí.
54. Hodnocení se pak provádí v rozsahu podrobnosti a míře konkrétnosti jakou má pořizovaná územně plánovací dokumentace, tj. v tomto případě změna územního plánu obce.
55. Vyhodnocení SEA v úplnosti a potřebné míře konkrétnosti tak musí proběhnout při přijímání územně plánovací dokumentace na některé úrovni (tu by muselo jít buď o zásady územního rozvoje kraje, resp. jejich aktualizaci, anebo územní plán odpůrce, resp. jeho změnu). V nyní posuzované věci (kdy jde o změnu územního plánu obce) by nemuselo proběhnout, pokud by změna územního plánu „pouze“ uváděla územní plán do souladu s územně plánovací dokumentací kraje (§ 55 odst. 3 věta třetí stavebního zákona) a pokud by vyhodnocení SEA v úplnosti a potřebné míře konkrétnosti, a to i pro účely a v

podrobnostech územního plánování na úrovni obcí, proběhlo již při přijímání územně plánovací dokumentace kraje (tu zásad územního rozvoje).

56. Zkratka musí někde v úplnosti (ať už v jedné či dvou územně plánovacích dokumentacích) a potřebné míře konkrétnosti proběhnout.
57. Odpůrce sice ve vyjádření k návrhu s „neaplikací“ § 55 odst. 3 stavebního zákona nesouhlasí, nicméně pro tento postoj neuvádí žádné důvody. Zdejší soud však výše uvedený názor vyjádřený senáty zdejšího soudu ve věcech Drásov, Moravské Knínice a Kuřim považuje za správný a zákonný a nevidí důvod se od něho odchýlovat. .
58. Limitem pak je samozřejmě § 36 odst. 3 stavebního zákona, z něhož vyplývá, že vyhodnocení vlivu na udržitelný rozvoj území nesmí obsahovat podrobnosti náležející svým obsahem územnímu plánu, regulačnímu plánu nebo navazujícím rozhodnutím. Princip zamezení opakovaného posuzování vyhodnocení vlivů změny územního plánu na udržitelný rozvoj území však nemůže být vykládán v tom smyslu, že je možné vynechat zákonem a judikaturou dovozené obsahové náležitosti předmětného posouzení.
59. Podle zdejšího soudu by sice obecně vzato bylo koncepčnější, pokud by posouzení vlivů celé komunikace 52 proběhlo v popsané potřebné míře konkrétnosti v jednom vyhodnocení SEA jako celku. Takové vyhodnocení – pokud by zůstalo v zákonných limitech – by mohlo být komplexnější, než pokud probíhá (nebo dokonce jako v této věci ani neproběhne) při přípravě územních plánů dotčených obcí, jimž může chybět ucelenější pohled, což může vést k různým odlišnostem, jež nemusí být žádoucí a mohou realizovatelnost předmětného záměru do budoucna komplikovat. Avšak ZÚR JMK rozdělují úkoly v této oblasti mezi krajskou a obecní úroveň. Samy tak toto možné koncepčnější řešení vyloučily, jestliže vyhodnocení SEA v konkrétnější míře okolí dotčených obcí ponechaly na jejich bedrech.
60. Vyhodnocení SEA k ZÚR JMK zmiňuje obec Pernou toliko dvakrát (na 925 stranách). Poprvé při vymezení dotčených obcí záměrem DS04 (D52) a podruhé, když konstatuje pro tuto obec překročení hlukových limitů. Obecná identifikace a vyhodnocení vlivů v ZÚR JMK pro záměr DS04 o celkové ploše 593,2 ha je vzhledem k ploše dotčené napadenými koridory vymezenými změnou č. 1 Územního plánu – 37,308 ha – očividně pouhým základem, který je nutné rozvinout. Vzhledem k území a obyvatelstvu odpůrce je tedy vyhodnocení SEA k ZÚR JMK naprosto nedostatečné (konkrétními ani specifickými vlivy dálnice D52 se totiž vůbec nezabývá).
61. Pokud tedy ve vztahu k umístění koridoru konkrétně řešeném územním plánem (jeho změnou) bylo třeba provést např. zpřesnění a vymezení koridoru, optimalizaci trasy apod., pak muselo dojít k řádnému vyhodnocení SEA, a to i ve vztahu ke změně č. 1 Územního plánu navazující na ZÚR JMK, a to právě v podrobnostech těchto úkolů stanovených odpůrci pro jeho (obecní) územní plánování. V tomto vyhodnocení je na úrovni územního plánu rozhodné vlivy třeba nejen identifikovat, nýbrž také řádně vyhodnotit.
62. Na tomto místě lze rovněž odkázat na závěry vyjádřené v již zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 2 As 224/2022 – 105: „*Zásady v části II. kapitole D. obsahují informace o výsledcích vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území včetně výsledků vyhodnocení vlivů na životní prostředí, kde je zdůrazněna nezbytnost dořešení situace v jádrovém území OB3, a konstatovány jsou jak pozitivní vlivy zásad, tak i jejich vlivy negativní, které bude třeba minimalizovat provedením opatření navrhovaných zpracovatelem SEA. ZÚR*

JMK hodnotí podmínky realizace vytyčených záměrů, předpokládají řešení silně zatížených dopravních tahů a nezakrývají problematické skutečnosti. Např. ve vztahu k silnici R52 v rámci požadavků na uspořádání a využití území stanoví mezi úkoly pro územní plánování zpřesnění koridoru se zajištěním minimalizace dopadů na obytnou zástavbu, zajištění splnění hlukových limitů, minimalizaci vlivů na lokality soustavy NATURA 2000 atd. Proověření podmínek realizace záměrů lze spatřovat ve zpracování vyhodnocení vlivů obsahujících srovnání stávajícího stavu s předpokládaným zatížením; zásady přitom obsahují určitá opatření, která nepochybně budou muset být upřesňována a konkretizována v rámci navazující územně plánovací činnosti. Na zásady budou navazovat územní plány, územní a stavební rozhodnutí, což u každé následující formy územně plánovací dokumentace a rozhodování předpokládá vždy vyšší formu konkretizace.“

63. Z hlediska ZÚR JMK tedy není ona obecnost vadou; zákon nepožaduje na úrovni zásad územního rozvoje přesná a technicky konkrétní kompenzační opatření na tu kterou část záměru, u něhož dochází ke kumulaci vlivů; pro účely stavebního zákona postačuje např. uložení povinnosti kompenzovat popsané a zhodnocené kumulativní vlivy ve vztahu ke konkrétně uvedeným předpokládaným porušením složek životního prostředí; současně či alternativně je možno uvést příklady takových opatření ať již technického, plánovacího nebo fiskálního rázu. Úkol pro územní plány dotčených obcí pak zní jasně, na zásady územního rozvoje navázat – upřesnit a konkretizovat.
64. Zdejší soud ještě obecně doplňuje, že i přes znění § 54 odst. 6 stavebního zákona nelze vyloučit, že na úrovni územního plánu nebude možné nalézt žádné akceptovatelné (zákonně) řešení pro vymezení plochy či koridoru obsažené v zásadách územního rozvoje, tedy plocha či koridor nebudou v územním plánu vymezeny (což si tedy vyžádá aktualizaci zásad územního rozvoje). Řádné posouzení vlivů je přitom stěžejním předpokladem při hledání řešení.
65. Zdejší soud tak nepřisvědčil argumentaci odpůrce, že neměl jinou možnost, než koridor vymežit. Zlehčování významu vyhodnocení SEA v rámci procesu pořizování územního plánu ve smyslu, že na něm vlastně nezáleží, pokud koridor vymezily již zásady územního rozvoje, rozhodně není na místě. Řádné vyhodnocení SEA v požadovaných podrobnostech by odpůrci jistě relevantní informace přineslo. Na jejich základě by pak zvolil další postup.
66. Výše uvedenou optikou zdejší soud hodnotil vyhodnocení SEA ke změně č. 1 Územního plánu a dospěl k závěru, že zákonným požadavkům nedostává.
67. Navrhovatelé v rámci příslušného návrhového bodu brojí obecně proti celkové nekonkrétnosti a nepřezkoumatelnosti vyhodnocení SEA. Podrobněji potom zdůrazňují především neposouzení kumulativních vlivů a nevyhodnocení vlivů z hlediska hlučnosti, znečištění ovzduší a veřejného zdraví.
68. Zdejší soud se s tímto plně ztotožňuje. Ve vyhodnocení SEA absentuje řádné zhodnocení ve smyslu odst. 6 přílohy stavebního zákona citované výše.
69. U jednotlivých záměrů jsou vlivy na jednotlivé složky životního prostředí a krajinný ráz hodnoceny toliko na stupnici od -2 (významný negativní vliv) do +2 (významný pozitivní vliv). Zůstává však nevyřešeno, zda se jedná o sekundární, kumulativní, krátkodobé, střednědobé a dlouhodobé, trvalé či přechodné vlivy včetně toho, jak se povaha vlivu projevuje v hodnocení (metodika hodnocení).

70. Zkratkovité definice kritérií pro hodnocení -1 a -2 nelze za řádnou metodiku považovat, viz např. u vlivů na zdraví obyvatel chybí znečištění ovzduší. Zdejší soud poukazuje také na to, že ve vyhodnocení SEA jsou tedy sice definována kritéria mj. pro hodnocení vlivů na zdraví obyvatel, nicméně v „tabulkovém“ hodnocení tato položka chybí – vlivy na obyvatelstvo pomocí zmiňované stupnice tedy vůbec nebyly zhodnoceny. Ve vyhodnocení SEA se nadto lakonicky uvádí, že kumulativní a synergické vlivy se u změny č. 1 územního plánu nepředpokládají, aniž by toto tvrzení bylo čímkoliv podpořeno.
71. Výše uvedené též dokresluje, že ve vyhodnocení SEA je také uvedeno, že bude nezbytné prověření problémů souvisejících s ochranou zdraví obyvatel (hluková zátěž, imisní situace) jako podmiňujícím faktorem využití a uspořádání území, záměry musí být projednány s věcně a místně příslušným orgánem veřejného zdraví. Z toho tedy vyplývá, že ve vyhodnocení SEA k tomu (na odpovídající úrovni) nedošlo. Obsah vyhodnocení SEA to pak potvrzuje.
72. To však znamená, že vlivy na zdraví obyvatel nemohly být řádně vyhodnoceny. Takový postup je rovněž v přímém rozporu s jedním z úkolů územního plánování stanoveným ZÚR JMK, *„zpřesnit a vymezit koridor dálnice D52 s ohledem na optimalizaci trasy v rámci koridoru s cílem minimalizace dopadů na obytnou zástavbu, zajistit splnění hlukových limitů.“*
73. Nicneříkající je rovněž kapitola 6.9 nazvaná *„Vlivy koncepce na veřejné zdraví“*. Jde totiž jednak o popis, jakým způsobem se vlivy na veřejné zdraví hodnotí, a jednak o vymezení zásad, které říkají „pouze“ to, že záměry mohou být umístěny, pokud budou v souladu s právními předpisy.
74. Jelikož vlivy nebyly řádně identifikovány a vyhodnoceny, nemohl být řádně proveden ani popis navrhovaných opatření pro předcházení, snížení nebo kompenzaci všech zjištěných nebo předpokládaných závažných záporných vlivů na životní prostředí a návrh požadavků na rozhodování ve vymezených plochách a koridorech z hlediska minimalizace negativních vlivů na životní prostředí. Ve vyhodnocení SEA (a v samotné změně č. 1 Územního plánu) jsou stanoveny pouze obecné podmínky a opatření, které jsou obsaženy již v ZÚR JMK – zjednodušeně řečeno – minimalizovat vlivy koridoru, a tato minimalizace je bez dalšího odsunuta do dalších fází územního rozhodování. A v tomto smyslu argumentuje odpůrce rovněž ve vyjádření k návrhu. Tento přístup je však chybný. S námitkou nedostatečnosti vyhodnocení SEA pak odpůrce opět vyjádřil pouze obecný nesouhlas bez bližšího odůvodnění.
75. Zdejší soud tak uzavírá, že stěžejním problémem vyhodnocení SEA je chybějící výše zmiňovaná vyšší forma konkretizace oproti vyhodnocení SEA v ZÚR JMK. Zdejší soud se přitom nemůže ubránit dojmu, že se vyhodnocení SEA řádnému posouzení vlivů plánované dálnice D52, a to především na zdraví obyvatel, přímo vyhýbá. To však s ohledem na to, o jak významnou komunikaci jde, není možné. Námitka navrhovatelů je tak důvodná. Absence řádného vyhodnocení SEA způsobuje nezákonnost – nedodržení povinností plynoucích ze stavebního zákona a úkolů uložených odpůrci v ZÚR JMK – na jejímž základě zdejší soud napadené části územního plánu zrušil. Předběžné otázky podle návrhu navrhovatelů zdejší soud nepokládal, neboť jejich řešení, jak vyplývá z výše uvedeného, nebylo pro posouzení věci třeba.

V. Náklady řízení

76. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Navrhovatelé byli ve věci plně úspěšní. Důvodně a účelně vynaložené náklady na straně navrhovatelů představují výdaje na zaplacené soudní poplatky ve výši 5 000 Kč u každého z nich a náklady na zastoupení advokátem, u každého z navrhovatelů za 3 úkony (příprava a převzetí zastoupení, návrh na zahájení řízení a replika ze dne 11. 12. 2023) po 2 480 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění (dále jen „advokátní tarif“)], společně s režijními paušály za uvedené 3 úkony právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu (1 režijní paušál činí 300 Kč a jelikož šlo o režijní paušály týkající se společných úkonů, náleží každému z navrhovatelů nahradit ½ těchto tří paušálů). Náklady na repliku k vyjádření osoby na řízení zúčastněné soud nepovažoval za účelně vynaložené, neboť v ní navrhovatelé nic nového neuvedli. Celková výše nákladů řízení úspěšného navrhovatele a) činí částku 12 890 Kč, v případě navrhovatel b) jde o stejnou částku. K zaplacení těchto nákladů byla odpůrci stanovena přiměřená lhůta.
77. Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu pouze těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil, případně jim soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).
- V nyní posuzované věci však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31.1.2024

Petr Šebek v.r.
předseda senátu